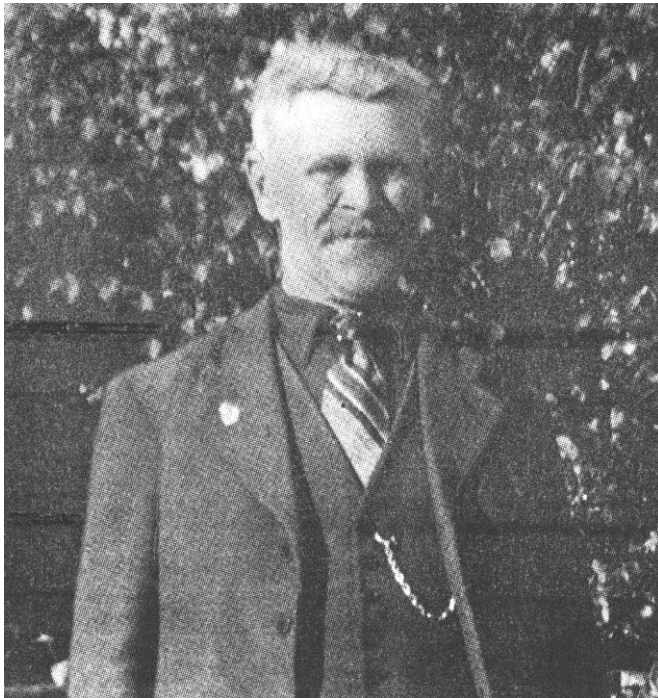

FARBROBORGREN

Av Inge Baeckström, Harads

I "Glimtar" 2004 finns en redogörelse för Johan Petter Borggrens strävsamma liv, ett tidningsreportage från 1944. Han var då 74 år. Här är några personliga minnen, "glimtar".

Johan brukade komma och kapa vinterveden åt oss på vårkanten, och det blev en hel del pratstunder vid mat- och kaffebordet. Han hade säkert sina bekymmer, men jag upplevde honom alltid som glad och rättfram – på något sätt alldeles "äkta" – man minns sådant folk länge.

En gång berättade han: "Förstår ni, i går gick jag ner till han Johan Engström och ringde till dotra i Stockholm å de hördes som de vi sitter här! Alldeles tydligt! Ini trådn från Stockholm! Möjligen had ja förstätt de, om trådn hadd vari ihåli, men de är han int, ja har själv knipi av sån där tråd, ha ha."

Vi skrattade också, men ingen av de närvarande torde ha begripit bättre, hur elektronerna kan färdas med sådan blixstens hastighet.

Jag hade börjat få lite fjun på hakan och förevisade stolt min nya Remington med dubbla skärhuvuden. Mamma föreslog att jag skulle prova den på farbroborggrens kraftiga stubb. Så skedde, och han sa att "det var en märkvärdi apparat, ha ha." Men min dyrgrip måste in på service.

Vid ett tillfälle gav Johan några målade exempel på skillnaden mellan ren skit och annan skit, men de senare lämpar sig inte så bra för tryck.

Flera gånger var pappa, jag och F B (Han hette aldrig annat än "Farbroborggren" hos oss) ute med vår stora båt och fiskade med utterbrädan. Jag skötte stolt den gamla Pentan och höll den på lägsta varv. Alltid lika spännande. Flugorna ritade var sitt V, och rätt vad det var försvann en. På den

tiden var älven frisk och harren snappade vid ytan. In med reven, ner med häven. ”De här var en rikti en, ha ha.”

Åren gick och F B blev lite stel i benen, så jag fick hjälpa honom in i båten. ”Att man ska bli hundra år i bene, ha ha”.

Synen blev också sämre, så vi fick samarbeta när det blev ett kraftigare napp, men det var ändå lika roligt.

Det blev småningom slut med kapning och klyvning hos oss. F B skadade handen och det tog lång tid, flera operationer, innan kardan blev någorlunda brukbar.

Han hälsade på emellanåt.

År -49 kom han en dag utan den vanliga glättiga attityden. Hans kära Johanna hade dött.

Det blev ett lovtal över hennes alla goda sidor och sedan berättade han att han beslutat att göra kistan själv, snickarkunnig var han ju.

”Men förstår ni, när vi skulle lägga i henne, så var kistan för kort! Jag hade sett en decimeter fel på tumstocken, för ja var ju som inte riktigt mej själv och de var tårar i ögonen. Vi fick böja bena hennes och de knaka i dom, men de gick nätt och jämt”.

Så var det.

Jag träffade sedan inte farbroborggren förrän på höstkanten 1956. Han hade då blivit bunden vid sängen. ”Men äre Inge! Att du kom!”

